

Concert

In het Utrechtse Vredenburg kunnen we regelmatig gratis klassieke concerten beluisteren. Dat is mooi, want zo kunnen ook arme sloebers bij tijd en wijle nog eens wat aan cultuur doen.

Nou heb ik één klein probleempje en dat is dat ik zowel bij dia's als bij klassieke muziek steevast in slaap val. Niet omdat ik het niet mooi vind hoor, misschien word ik er alleen maar heel rustig van. Het is ook wel aangenaam om een beetje weg te sukkelen op muziek, dus eigenlijk is dit alleen maar een probleem voor mijn gezelschap dat zich wellicht geneert naast zo'n knikkebollend wezen.

Maar goed, ik ging laatst weer naar zo'n concert met een vriendin die mij wakker zou schudden zodra ik begon te snurken.

Wij waren daar niet alleen in het Vredenburg. Het was zelfs druk. Het gehele geriatrie deel van de Utrechtse bevolking werd naar binnen gerold en gesleept. Het was een gedoe van jewelste, maar wel leuk voor die mensen, hadden ze ook eens een uitje.

De twee dames die voor ons zaten, verheugden zich er enorm op. De één zei wel twaalf keer tegen de ander dat ze reuze benieuwd was. Die andere beaamde dat alle keren en voegde onvermoeibaar toe dat het vast heel mooi werd. Dan richtten de dames de blikken weer op de concertvleugel en knikten tevreden. Het werd vast prachtig. Het werd vast een hele, hele mooie middag. Vóór deze dames stonden de rolstoelen, die bevolkt werden door de demente bejaarden van zwaarder kaliber. Een meneer zat non-stop te kreunen, de mevrouw naast hem smakte luid en de mevrouw daarnaast had last van kriebeltjes, die ze probeerde te bestrijden door pauzeloos te krabben. Dit was besmettelijk, mijn vriendin en ik kregen er ook jeuk van en tegen de tijd dat het concert eindelijk begon, zaten we met z'n allen geagiteerd te krabben. Wij hadden echter geen regenjassen aan zoals die mevrouw en dat was een groot verschil. Zo'n regenjas maakt namelijk herrie. Het gekrab was door de hele zaal te horen en ik was blij dat ik niet achter de vleugel zat. De dames tussen de scratcher en ons in zaten inmiddels non-stop te overleggen hoe mooi ze het vonden: "Prachtig hè!" zei de eerste.

"Nou, wat schitterend is het, hè," zei de ander.

"Nou, mooi hoor!"

"Wat spelen ze práchtig hè!"

"Ja, ik zit zó te genieten..."

Dan was het weer heel eventjes stil, zodat onze aandacht geheel uit kon gaan naar het gekerm, gesmak en gekriebel van de dames en heer die zich vóór de twee gelukkige dames bevonden. Vervolgens stootte het duo elkaar weer aan en hernam de conversatie zich van voren af aan.

De bijgeluiden deerden de dametjes niet in het minst. Ze hoorden het vermoedelijk niet eens. En dat, terwijl het gekrab hysterische vormen aan begon te nemen. Eerst jeukten alleen de armen van het mensje, nu kreeg haar hele lichaam ervan langs en één ding was zeker; dit werd geen middagje dutten en genieten.

Bij het zien van mijn vermoedelijk rood aangelopen kop en opgezette aderen in de nek begon mijn vriendin onderdrukt te lachen. Ze gaf mij geruststellende klopjes op de knie om me te kalmeren en misschien droeg dat ertoe bij dat één van de verzorgers eindelijk doorkreeg dat dit zo niet

langer door kon gaan. Zij duwde het krabbende rolstoeltje de zaal uit en toen werd duidelijk dat dit alles ook niet onopgemerkt aan de enthousiaste dames voorbij was gegaan. "Ja, da's beter hè, zo," zei de één tegen de ander.

"Zeker, zeker," knikte de ander, "veel beter."

"Ja, veel beter. Ze geniet er toch niet van."

"Nee, ze is ook een beetje doof. Nee hoor, zo is het veel beter."

Ik realiseerde me dat ik niet zo'n heel tolerant mens ben. Dat ik stiekem egoïstische denkbeelden koester als: wat is hier in vredesnaam het nut van? Integratie is een groot goed, maar ik wil daar niet mee lastig gevallen worden. Gedurende het concert werd ik rechtser en rechtser. Ik wilde met ingang van nu alle demente bejaarden verbieden in openbare ruimtes. En dat, terwijl ik op mijn prangende vraag wat die mensen zelf nou eigenlijk hebben aan dit soort uitstapjes, toch heel duidelijk antwoord kreeg:

"Wat is het mooi hè!"

"Nou, prachtig hè?"

"Ja, echt heel mooi hoor. En maar goed dat ze haar hebben weggehaald, hè?"

"Ja, da's veel beter zo. En wat is het prachtig, hè!"